

PUOLUEKRIISI SELVIÄMÄSSÄ

Pari vuotta sitten sosialidemokraattisessa lehdistössä saattoi tavata kirjoituksia „yhdistymiskriisistä” puolueessa*. Vastavallankumouksen sekasorto ja hajaannus olivat aiheuttaneet uusia ryhmittymisiä ja kahtiajakaantumisia, kärjistäneet uudelleen taistelua ulkomailla, ja monet uskonpuutetta potevat tai heikkohermoiset ihmiset menettivät rohkeutensa nähdessään sosialidemokraattisen työväenpuolueen vaikean sisäisen tilan. Nyt, kun on muodostettu Venäjän organisaatiokomissio (VOK)¹⁰⁹, on ilmeisestikin tulossa, ellei loppu kriisistä, niin ainakin uusi ja jyrkkä käänne parempaan puolueen kehityksessä. Sen vuoksi on ajankohtaista, että yritämme luoda yleissilmäyksen puolueen sisäisessä kehityksessä olleeseen vaiheeseen ja lähitulevaisuuden näköaloihin.

Vallankumous jätti jälkeensä VSDTP:n, jossa oli kolme erillistä, autonomista, kansallista sosialidemokraattista järjestöä ja kaksi varsinaisessa mielessä venäläistä puolue-ryhmää. „Tavattoman tapahtumarikkaiden vuosien 1905, 1906 ja 1907 antama kokemus on todistanut, että noiden ryhmien juuret ovat syvällä proletariaatin kehittymistendensseissä, niissä oloissa, joissa se elää nykyisenä porvarillisen vallankumouksen kautena. Vuorelta, jonne olimme päässeet jo korkealle, vastavallankumous syöksi meidät jälleen laaksoon. Proletariaatin täytyi järjestää rivinsä uudelleen ja koota uusia voimia Stolypinin hirsipuiden ja vehiläisten valitusvirsiensä muodostamassa tilanteessa.

Uusi tilanne aiheutti sosialidemokraattisen puolueen sisällä tendenssien uuden ryhmittymisen. Kummastakin uudesta puolueeryhmästä alkoivat irtautua — sortovuosien

* Ks. Teokset, 16. osa, ss. 202—254. *Toim.*

raskaan painon alla — epävakaisimmat sosialidemokraattiset ainekset, proletariaatin kaikenkarvaiset *porvarilliset mukanaulkijat*. Tuota *irtautumista* sosialidemokratiasta ilmensivät näkyvimmin kaksi virtausta: likvidaattoruus ja otzovismi. Niin ikään ne aiheuttivat väistämättömästi sen, että kummassakin puolueyhmässä marxilaisuudelle uskolliseksi jääneet tärkeimmät ydinryhmät pyrkivät lähestymään toisiaan. Tällainen oli asiointi, mikä synnytti vuoden 1910 tammikuun täysistunnon, josta tuli sosialidemokraattisen puolueen myöhäisemmän kehityksen plussain ja miinusten, edistysaskelten ja taaksepäin horjumisten lähtökohta.

Monet eivät ole tähän mennessä käsittäneet kunnolla täysistunnon suorittaman työn kiistatonta aatteellista ansiota ja sen tekemää suurta „sovittelu”-virhettä. Mutta sitä käsittämättä ei voida käsittää kerrassaan mitään myöskään puolueen nykyisestä tilasta. Sen tähden meidän on vielä ja vielä kerran pysähdyttävä selvittämään nykyisen kriisin alkusyytä.

Seuraava sitaatti „sovittelijan” artikkelista, joka on kirjoitettu aivan täysistunnon edellä ja julkaistu heti sen jälkeen, auttaneen tässä selvittämisessä enemmän kuin pitkät puheet tai sitaatit mitä välittömimmistä ja lukuisimmista „asiakirjoista”. Eräs täysistunnossa vallallaolleen „sovitteluhengen” johtomiehistä, bundilainen tov. Ionov, kirjoitti artikkelissa „Onko puolueen yhtenäisyys mahdollista?” „Diskussionnyi Listok'in” 1. numerossa (19 p:nä maaliskuuta 1910, s. 6 toimituksen huomautus: „artikkeli kirjoitettu ennen täysistuntoa”) seuraavaa:

„Niin vahingollisia kuin otzovismi ja likvidaattoruus sinänsä lienevätkin puolueelle, niin niiden hyväatekävä vaikutus puolueyhtiin tuntuu epäilemättömältä. Patologia tuntee kahdenlaisia paiseita: pahanlaatuisia ja hyvänlaatuisia. Hyvänlaatuista paiseita pidetään sairautena, josta on hyötyä elimistölle. Kypsyessään se vetää itseensä kaikenlaisia vahingollisia aineksia koko elimistöstä ja siten edistää sen tervehtymistä. Luulen, että samanlaisia osaa ovat esittäneet likvidaattoruus menshevismin suhteen ja otzovismi-ultimatismi bolshevismin suhteen”.

Siinä arvio, jonka „sovittelija” on antanut kysymyksestä täysistunnon aikana ja joka kuvastaa *tarkasti* täysistunnossa voitolle päässeeseen sovitteluhengen psykologiaa ja aatteita. Esittämämme sitaatin perusajatus on oikea, tuhat

kertaa oikea, ja juuri siksi, että se on oikea, bolshevikit (jotka jo ennen täysistuntoa olivat täydellisesti ryhtyneet taisteluun sekä likvidaattoreja että otzovisteja vastaan) *eivät voineet* vetäytyä erilleen sovittelijoista täysistunnossa. Eivät voineet, sillä perusajatuksesta oltiin samaa mieltä; eri mieltä oltiin muodoista, joissa se toteutettaisiin käytännössä; muoto määräytyy sisällön mukaisesti — ajattelivat bolshevikit, ja he olivat oikeassa, joskin „muodon mukautaminen sisältöön” on sovittelijain virheen ansiosta ottanut puolueelta *kaksi elinvuotta* miltei „ilmaiseksi”.

Missä on tuo virhe? Siinä, että kun olisi pitänyt laillistaa ne ja vain ne virtaukset, jotka puhdistautuvat (ja vain sikäli, mikäli ne puhdistautuvat) „paiseista”, sovittelijat laillistivat pelkän puhdistautumislupauksen perusteella kaikki ja kaiken. Vperjodilaiset, golosilaiset ja Trotski „allekirjoittivat” päätöslauselman otzovismia ja likvidaatoruutta vastaan — t.s. lupasivat siis „puhdistautua” — ja siinä kaikki. Sovittelijat „ottivat todesta” lupauksen ja sekoittivat puolueen pikku ryhmiin, jotka heidän oman tunnustuksensa mukaan ovat puoluehengen *vastaisia* „paise”-ryhmiä. Käytännön politiikan kannalta katsoen tuo oli lapsellisuutta ja syvämmäin ajatellen se oli aatteettomuutta, periaatteettomuutta ja juonittelua: todellakin, ken oli siinä vakavassa uskossa, että likvidaattoruus ja otzovismi-ultimatismi ovat paiseita, hän ei voinut olla ymmärtämättä, että kypsyessään paiseiden täytyy *vetää* elimistöstä vahingolliset ainekset, täytyy poistaa ne elimistöstä. Hän ei olisi voinut auttaa elimistön myrkyttämistä yrittämällä ajaa „paise”-myrkkyä sisemmälle.

Ensimmäinen täysistunnonjälkeinen vuosi paljasti käytännössä sovittelijain aatteettomuuden. Todellisuudessa puolueetyötä (— paiseista puhdistautumista, tervehtymistä) suorittivat bolshevikit ja plehanovilaiset koko tuon vuoden ajan. Sekä „Sotsial-Demokrat” että „Rabotshaja Gazeta” (sen jälkeen kun Trotski karkotti KK:n edustajan) ovat todistuksena tästä tosiasiasta. Eräät kaikkien tuntemat legaaliset julkaisut vuodelta 1910¹⁰ ovat niin ikään todistuksena tästä tosiasiasta. Nämä eivät ole sanoja, vaan nimenomaan tosiasioita: yhteistoimintaa puolueen johtolimissä.

Golosilaiset, „vperjodilaiset” ja Trotski loittoivat todellisuudessa tämän vuoden (1910) aikana puolueesta

nimenomaan likvidaattoruutta ja otzovismi-ultimatismia kohti. „Hyvänlaatuiset paiseet” ovat pysyneet paiseina, jotka ovat osoittautuneet pahanlaatuisiksi, koskapa ne eivät ole poistaneet „vahingollisia aineksia” puolueen elimistöstä, vaan edelleenkin saastuttavat tätä elimistöä, pitävät sitä sairauden tilassa ja tekevät sen kykenemättömäksi puolue-työhön. Tätä puolue-työtä (kirjallisuudessa, joka on kaikille avoin) bolshevikit ja plehanovilaiset ovat suorittaneet *huolimatta* „sovitteluhenkisistä” päätöslauselmista ja täysistunnon muodostamista kollegioista, esiintyen golosilaisia ja vperjodilaisia *vastaan* eikä yhdessä heidän kanssaan (sillä likvidaattorien ja otzovisti-ultimatistien kanssa oli mahdotonta toimia yhdessä).

Entä työ Venäjällä? Vuoteen ei ainoatakaan KK:n kokousta! Miksi? Siksi, että Venäjällä olevat keskuskomitealaiset (sovittelijat, jotka ovat ansaitusti saaneet suudelmia „likvidaattorien Golosilta”) ovat yhä vain „kutsuneet” likvidaattoreja, saamatta vuoden mittaan, vuoden ja neljänneksen mittaan, heitä kertaakaan „kutsutuiksi”! Hyvänaikaiset sovittelijamme eivät valitettavasti huomanneet täysistunnossa muodostaa laitosta „pakollista” KK:aan „tuomista” varten. Muodostui nimenomaan se luonnon ja puolueelle häpeällinen tilanne, jollaista bolshevikit ennustivat täysistunnossa taistellessaan sovittelijain herkkäuskoisuutta ja naiiviutta vastaan: toiminta Venäjällä on pysähdyksissä, puolue on sidottu ja „Nasha Zarjan” ja „Vperjodin” sivuilta tulvii inhottavana ryöppynä liberaalien ja anarkistien syytöksiä puoluetta vastaan! Mihail, Roman ja Juri toisaalta sekä otzovistit ja jumalanrakentajat toisaalta *hajottavat* voimiensa takaa sosialidemokraattista työtä, mutta Keskuskomitean sovittelijajäsenet „kutsuvat” likvidaattoreja ja „odottavat” heitä!

Vuoden 1910 joulukuun 5 pnä tekemässään „ilmoituksessa” bolshevikit sanoutuivat julkisesti ja virallisesti irti kaikkien muiden puolue-ryhmien kanssa solmitusta sopimuksesta. Täysistunnossa tehdyn „rauhan” rikkoutuminen, sen rikkoutuminen „Golosin”, „Vperjodin” ja Trotskin toimesta on tosiasia, joka on lopullisesti tunnustettu.

Noin puoli vuotta (vuoden 1911 kesäkuuhun asti) kului siihen, että yritettiin saada koolle ulkomailla pidettävä täysistunto, joka sopimuksen mukaisesti piti pitää viimeistään kolmen kuukauden sisällä. Likvidaattorit (golosilai-

set — bundilaiset — Schwarz) ajoivat karille myös ulkomailla pidettävän täysistunnon. Silloin kolmen ryhmän — bolshevikkien, puolalaisten ja „sovittelijain” — liittoutuma teki viimeisen yrityksen asian pelastamiseksi, t.s. konferenssin koollekutsumiseksi ja Venäjän organisaatiokomission perustamiseksi. Bolshevikit olivat edelleenkin vähemmistönä: tammikuusta 1910 kesäkuuhun 1911 ylivoima oli likvidaattoreilla (Keskuskomitean Ulkomaisessa byroossa oli golosilaisia — bundilainen — Schwarz; Venäjällä — likvidaattoreja „kutsuvia” „sovittelijoita”); kesäkuusta 1911 marraskuun 1 päivään 1911 (hallussapitäjien sovinto-oikeuden säätämänä määräaikana)¹¹ ylivoima oli sovittelijoilla, joiden puolelle siirtyivät puolalaiset.

Tilanne muodostui seuraavaksi: sekä varat että asiamiesten lähettäminen olivat Tyszkän ja Mark’in (pariisilaisten sovittelijain johtomies) huostassa¹²; bolsheveikeille taattiin vain se, että heitäkin suostuttiin lähettämään työhön. Täysistunnon aiheuttamat erimielisyydet johtivat päätekohtaan, jota oli mahdoton kiertää: oliko toimittava täyttä päätä ketään „odottelematta” ja ketään „kutsumatta” (se, joka tahtoo ja voi työskennellä sosialidemokraattisesti, ei kaipaa kutsuja!) vai oliko jatkettava kaupanhierontaa ja yhä uudelleen kaupanhierontaa Trotskin, „Vperjodin” y.m.s. kanssa. Bolshevikit valitsivat ensiksi mainitun tien ilmoittaen siitä suoraan ja selvästi jo Pariisissa keskuskomitealaisten neuvottelukokouksessa. Tyszka ja kumpp. valitsivat viimeksi mainitun tien (pakottaen sekä Teknillisen komission että Ulkomaisen organisaatiokomission lähtemään sille tielle), joka objektiivisesti johti tuloksettomaan ja sääliittävään juonitteluun — niin kuin „Sotsial-Demokratin” 24. numerossa julkaistussa kirjoituksessa * on seikkaperäisesti osoitettu.

Tulos on nyt kaikkien näkyvässä. Marraskuun 1 päivään mennessä muodostettiin *Venäjän organisaatiokomissio*. Todellisuudessa sen perustivat bolshevikit ja Venäjällä olevat puoluemies-menshevikit. „Kahden voimakkaan (aatteellisen lujutensa ja „paiseista”-puhdistautumistyönsä ansiosta voimakkaan) puolueyhmän liitto”, jota vastaan heikkopäiset ovat niin riehuneet täysistunnossa ja täysistunnon jälkeen (Ks. „Golosia”, „Vperjodia”, „Otkliki

* Ks. tätä osaa, ss. 241—261. *Toim.*

Bunda" julkaisua ¹¹³, „Pravdaa" *j.n.e.*), on osoittautunut todeksi. Sellaisissa sosialidemokraattisissa järjestöissä kuin Bakun ja Kievin järjestöt ¹¹⁴, jotka vuosien 1910 ja 1911 Venäjään nähden ovat esimerkillisiä ja edelläkävijöitä, tuo liitto on bolshevikkien mitä suurimmaksi iloksi muodostunut puoluemies-sosialidemokraattien miltei täydelliseksi yhteensulautumaksi, eheäksi yhtenäiseksi elimeksi.

Se, mitä on ruikutettu „kaikkien" puolueyhmiön hajalle-laskemisesta, on kahden vuoden kokemuksen jälkeen osoit-tautunut herrojen Potresovien ja herrojen otzovistien nar-raamien onttopäisten henkilöiden säälittäväksi sanaheli-näksi. „Kahden voimakkaan puolueyhmiön liitto" on tehnyt tehtävänsä ja se on täydellisesti sulautumisillaan — mainittujen edelläkävijäkollektiivien muodossa — yhtenäi-seksi puolueeksi. Ulkomaisten puoluemies-menshevikkien horjumiset eivät enää voi tehdä olemattomaksi tätä tosi-tapahtumaa.

Täysistunnon jälkeiset kaksi vuotta, mitkä monista heik-kouskoisista eli diletantti-sosialidemokraateista, jotka eivät tahdo ymmärtää tehtävän hitonmoista vaikeutta, tuntuvat turhien, loputtomien ja järjettömien torailujen, hajaannuk-sen ja sekasorron vuosilta, olivat vuosia, jolloin johdatettiin sosialidemokraattista puoluetta tielle, pois likvidaattorien ja otzovistien horjahtelujen suosta. Vuosi 1910 toi meille bolshevikkien ja puoluemies-menshevikkien yhteistyön puo-lueen *kaikissa* (sekä virallisissa että epävirallisissa, legaali-sissa ja illegaalisissa) johtoelimissä: se oli „kahden voimak-kaan puolueyhmiön liiton" ensimmäinen askel aatteellista valmistelua, voimien kokoamista saman lipun alle likvidaat-toruutta ja otzovismia vastaan. Vuosi 1911 oli toinen askel: muodostettiin Venäjän organisaatiokomissio. Se, että komis-sion ensimmäisessä kokouksessa johti puhetta puoluemies-menshevikki, on merkittävä tosiasia: nyt on otettu toinen askel, muodostettu käytännöntyön toimiva keskus Venäjälle. Veturi on nostettu pystyyn ja asetettu kiskoille.

Neljä vuotta kestäneen sekasorron ja hajaannuksen jäl-keen on ensi kerran kokoontunut Venäjän sosialidemokraat-tinen keskus — huolimatta uskomattomista poliisivainoista ja golosilaisten, vperjodilaisten, sovittelijain, puolalaisten ja tutti quanti* ennennäkemättömistä „jalkakammeista".

* — kaikkien muiden. *Toim.*

Tämä keskus on ensi kerran julkaissut Venäjällä lentolehtisen puolueelle¹¹⁵. Ensi kerran on toiminta illegaalisten paikallisjärjestöjen ennallistamiseksi ollut järjestelmällistä ja eheää, käsittäen (jonkin kolmen kuukauden aikana, heinäkuusta lokakuuhun 1911) kummankin pääkaupungin, Volganvaren, Uralin, Kaukasian, Kievin, Jekaterinoslavin, Rostovin, Nikolajevin,— sillä Venäjän organisaatiokomissio kokoontui sen *jälkeen*, kun oli käyty näillä kaikilla paikkakunnilla, sillä sen ensimmäinen kokous pidettiin *samanaikaisesti*, kun ennallistettiin Pietarin komitea, joka järjesti useita työväen joukkokokouksia puoluetta kannattavine päätöslauselmineen Moskovon kaupunkipiireissä j.n.e.

Olisi tietenkin anteeksiantamattoman naiivia antautua herkkäuskoisesti optimismiin valtaan; edessä on vielä tavattoman suuria vaikeuksia; poliisivaino on voimistunut kymmenkertaiseksi sen jälkeen, kun sosialidemokraattinen keskus julkaisi ensimmäisen lehtisensä Venäjällä; odotettavissa on pitkiä ja vaikeita kuukausia, uusia paloja, uusia keskeytyksiä työssä. Mutta tärkein on tehty. Lippu on kohotettu; työläiskerhot pyrkivät kautta Venäjän sen alle, eikä mikään vastavallankumouksellinen rynnäkö voi nyt kaataa sitä!

Mikä on ollut ulkomaisten „sovittelijain” sekä Tyszkan ja Lederin vastaus tähän Venäjällä tapahtuvassa toiminnassa otettuun jättiläismäiseen edistysaskeleeseen? Pikku-maisen juonittelun viime ilmaus: „märkimisprosessi”, jota täysistunnon edellä Ionov niin profeetallisesti ennusti, on epämiellyttävä, se on selvää sanomattakin. Mutta sen, joka ei käsitä, että tuo ruma prosessi *tervehdyttää* sosialidemokratiaa, on turhaa ryhtyäkin vallankumoustyöhön! Teknillinen komissio (TK) ja Ulkomainen organisaatiokomissio (UOK) kieltäytyvät alistumasta Venäjän organisaatiokomission (VOK) päätöksiin.— Bolshevikit tietysti eristäytyvät halveksuen ulkomaisista juonittelijoista.— Silloin aletaan horjua: marraskuun alussa toimitetaan UOK:n sirpaleille (kaksi puolalaista plus sovittelija) tiedotus VOK:n koollekutsumisesta. Tiedotuksessa selostetaan siinä määrin seikkaperäisesti koko toimintaa, että bolshevikkien vastustajien, „Golosin” kehumien sovittelijain, *on pakko* tunnustaa VOK.— UOK tekee marraskuun 13 pnä 1911

päätöksen: „pitää ohjeena VOK:n päätöksiä”. Neljä viidesosaa UOK:lla olleista varoista luovutetaan VOK:n kasasaan — siis puolalaiset itsekään, sovittelijat itsekään *eivät* voi asettaa epäilyksen alaiseksi koko asian järjestelyn vakavuutta.

Ja silti jo muutaman päivän kuluttua TK ja UOK kieläytyvät taas alistumasta VOK:n päätöksiin!! Millä tämä peli on selitettävissä?

Pää-äänenkannattajan toimituksen hallussa on asiakirja ¹¹⁶, joka tullaan esittämään konferenssille ja josta selviää, että Tyszka agitoi olemaan osallistumatta VOK:oon, olemaan osallistumatta konferenssiin.

Voidaanko kuvitella sen halpamaisempaa juonittelua? TK:ssa ja UOK:ssa suostuttiin auttamaan konferenssin koollekutsumista ja VOK:n muodostamista — kerskailtiin, että he kutsuvat „kaikki” eivätkä kutsuneet ketään (vaikka heillä enemmistönä oli oikeus kutsua ja asettaa millaisia ehtoja tahansa), — eivät näet löytäneet muita työntekijöitä paitsi bolshevikkeja ja puoluemies-menshevikkejä, — kärsivät täydellisen tappion areenalla, jonka he itse olivat valinneet, — alentuivat „kamppaamaan” samaa VOK:ta, jolle, kuten täysivaltaiselle keskukselle, olivat luovuttaneet vapaasta tahdostaan $\frac{4}{5}$ varoista konferenssia varten!!

Niin, paise on epämieluisen kapistus, varsinkin „märkiesään”. Miksi kaikkien ja kaikenlaisten ulkomaisten pikku ryhmien liiton teoretikoille ei ole jäänyt muuta tehtävää kuin juonitella, se on jo osoitettu Pää-äänenkannattajan 24. numerossa. Ja Venäjän sosialidemokraattisten työläisten on nyt helppo tehdä valintansa: ollako oman VOK:onsa ja oman konferenssinsa kannalla vai salliako Tyszkan, Lederin ja kumpp. jarruttaa juonitteluin heidän konferenssiaan. Juonittelijat ovat saattaneet itsensä turmioon, se on tosiasia, — Tyszka ja Leder ovat ruutuässineen jo joutuneet VSDTP:n historiaan —, mutta konferenssia he eivät pysty jarruttamaan, VOK:ota he eivät pysty horjuttamaan.

Entä likvidaattorit? Kokonaiseen puoleentoista vuoteen, vuoden 1910 tammikuusta vuoden 1911 kesäkuuhun, jolloin heillä oli KK:n Ulkomaisessa byroossa enemmistö ja KK:n Venäjän-byroossa uskollisia „ystäviä” sovittelijoiden ominaisuudessa, he eivät tehneet mitään, eivät kerrassaan mitään Venäjällä suoritettavan työn hyväksi! Heidän ollessa enemmistönä työ oli pysähdyksissä. Kun bolshevikit

murskasivat likvidaattorien KKUB:n ja ryhtyivät kutsu-
maan koolle konferenssia, silloin likvidaatit alkoivat
liikahdella. Ja peräti luonnehtivaa on nähdä, missä tuo
„liikahtelu” ilmeni. Bundilaiset, jotka koko ajan ovat
palvelleet likvidaattoreja mitä uskollisimmin, tahtoivat
äskettäin käyttää hyväksi nykyistä „hämmingin aikaa”
(esim. latvialaisilla kahden suunnan, likvidaattorien ja
puolueen suunnan, taistelussa lopputulos ei ole vielä mää-
räytynyt), he hakivat jostain käsiinsä erään kaukasialaisen,
ja koko seurue matkusti Z:n kaupunkiin¹¹⁷ pihistääkseen
allekirjoituksen päätöslauselmaan, jonka Trotski ja Dan
olivat kyhänneet kokoon Bubenbergin kahvilassa (Bernin
kaupungissa elokuussa 1911). Mutta latvialaisten johtavaa
järjestöä ei löydettykään, allekirjoitukset jäivät saamatta
eikä tehty mitään paperia, jonka olisi allekirjoittanut
kuuluja firma: „kolmen suurimman järjestön OK”. Sellai-
sia ovat tosiasiat*.

Venäjän työläisten sietää tutustua siihen, millä tavalla
bundilaiset yrittävät hoitaa VOK:n karilleajamisen asiaa
Venäjällä! Ajatelkaas: samaan aikaan kun konferenssia
järjestelevät työntekijät matkustavat Uralille, Volganvar-
relle, Pietariin, Moskovaan, Kieviin, Jekaterinoslaviin,
Rostoviin, Tiflisiin, Bakuun, bundilaiset „hakevat käsiinsä”
„kaukasialaisen” (nähtävästi niiden vakituisten istunnon
jäsenten keskuudesta, joiden hallussa on Kaukasian alue-
komitean „lehdistö” ja jotka lähettivät vuoden 1908 joulu-
kuussa pidettyyn VSDTP:n konferenssiin edustajikseen
Danin ja Axelrodin!) ja matkustavat „pihistämään allekir-
joitusta” latvialaisilta. Vähältä piti, ettei tuo juonittelijain
sakkii, joka on likvidaattorien palveluksessa ja kerrassaan
syrjässä kaikesta toiminnasta Venäjällä, todella esiintynyt
„kolmen järjestön”, siinä luvussa kahden „suurimman”
lehdistönhaltijan, „OK:na”! Tai ehkä herrat bundilaiset ja
kaukasialainen sanovat puolueelle, missä venäläisissä jär-
jestöissä ja milloin nimenomaan he ovat olleet, missä he
ovat panneet työn jälleen käyntiin ja pitäneet selostuksia?
Yrittäkääpä kertoa, hyvät herrat!

* Arkallematomien bundilaisten lisäksi myös vperjodilaiset sääntäsivät ajamaan
karille päätöslauselmaa. Tästä ryhmästä — joka ei, herra varjeltoon, suinkaan ole
otzovistinen! — sääntäsi eräs tunnettu otzovisti¹¹⁸, joka „laukkasi” Kieviin, Mosko-
vaan, Nizhni-Novgorodiin, „sopi” sovittelijain kanssa ja kävi jos missä saamatta
mitään aikaa. Kertovat, että „vperjod” ryhmä syyttää epäonnistumisen vunki
Lunatsharskin tekaisemaa huonoa jumalaa ja on yksimielisesti päättänyt keksiä
paremman jumalan.

Mutta ulkomaiset diplomaattimestarit jutustelevat tärkeän näköisinä kuin asiantuntijat: „ei saa eristäytyä”, „on neuvoteltava Bundin ja Kaukasian aluekomitean kanssa”.

Voi ilveilijöitä! —

Ne, jotka nyt epäroivät säälitellen bolshevikkien „eristyneisyyttä”, ottakoot oppia ja ajatelkoot sitä, mitä merkitsevät nämä kaksi vuotta puolueen historiassa. Oi, me tunnemme olomme paremmaksi kuin koskaan ennen *sellaisesta* eristyneisyydestä, jonka aikana olemme leikanneet irti ulkomaisten juonittelijain nollakokoelmat ja autta-
neet Venäjän sosialidemokraattisten työläisten yhteenliittymistä Pietarissa, Moskovassa, Uralilla, Volganvarrella, Kaukasiassa ja Etelä-Venäjällä!

Ken harmittelee eristyneisyyden vuoksi, hän ei ole käsittänyt kerrassaan mitään täysistunnon suuresta aatteellisesta työstä eikä sen sovitteluvirheestäkään. Täysistunnon jälkeen on puolitoista vuotta ollut näennäistä yhtenäisyyttä ulkomailla ja sosialidemokraattisen toiminnan täydellistä lamaannusta Venäjällä. V. 1911 saatiin puolessa tai kolmannes vuodessa aikaan se, että bolshevikkien näennäinen maksimaalinen eristyneisyys pani sosialidemokraattisen työn ensi kerran käyntiin Venäjällä ja ennallisti ensi kerran Venäjän sosialidemokraattisen keskuksen.

Se, joka ei vielä kukaan ole päässyt selville sellaisten „paiseiden” kuin likvidaattoruuden ja otzovismin aatteellisesta mädännäisyydestä ja kuoleentuneisuudesta, on nyt saava lisäopetusta siitä voimattomasta torailusta ja surkeasta juonittelusta, johon „Golosin” ja „Vperjodin” pikku ryhmät ovat alentuneet, vieden muassaan — lankeemuksensa — kaikki, jotka ovat yrittäneet niitä puolustella.

Työhön, toverit puolue mies-sosialidemokraatit! Luopukaa viimeisistäkin yhteyksistänne epäsocialidemokraattisiin virtauksiin ja sellaisiin ryhmiin, jotka pitävät niitä yllä puolueen päätöksistä huolimatta. Liitykää VOK:n ympärille, auttakaa sitä kutsumaan koolle konferenssi ja voimistamaan toimintaa paikkakunnilla. VSDTP on potentiaaliseksi vaikeaksi tautia: kriisi on päättymässä.

Eläköön yhtenäinen, illegaalinen, vallankumouksellinen Venäjän Sosialidemokraattinen Työväenpuolue!